

Voorwoord

Lieve Wouter, Je hebt al een week of 3 spierpijn, spierpijn achter je schouderblad. En spierpijn boven in je rug. We geloven samen dat de spierpijn komt van het stage lopen bij IBN groen (plantsoenendienst) Je gebruikt nu spieren waar je het bestaan nog niet eens van wist. Je bent er vorige week nog mee bij de huisarts geweest, hij kon niets vinden en hij vertelde ook dat het spierpijn was. Dus je kreeg met enige regelmaat een paracetamol en dan ging het weer even.

Dit boek verteld jouw verhaal Wouter. En het verteld hoe wij hier als gezin mee om zijn gegaan.

Dit boek draag ik op aan jou Wouter.
Door dit boek hoe ik je heel dicht bij.

En door dit boek uit te brengen laat ik de wereld zien en lezen wat voor kanjer jij was, hoe dapper of je was.

Wouter Winter

19-09-1998 23-05-2016

Wie is Wouter.

Ja , ja ik hoor je al denken. Ga je nu mijn hele geschiedenis opschrijven. Nee! Wouter dat ga ik niet, maar ik wil wel graag even vertellen wie Wouter is, dat ze je een klein beetje leren kennen.

Wouter is geboren op zaterdag 19 September 1998, in het Ziekenhuis in Utrecht. Je was altijd een erg klein mannetje, ik noemde je al snel mijn muisje. Al op jonge leeftijd kreeg je de diagnose Autisme. Je had voor ons een erg hoog knuffelgehalte met je donkerblonde haren en je zee blauwe ogen. Alhoewel je knuffelde en babbelde alleen met de mensen die je echt vertrouwde want door je autisme was zomaar met iemand praten die je wel eens zag er niet zomaar bij. Je hebt een Beertje, dat Beertje heb je altijd bij je, Als jij het moeilijk vind om iets te vragen dan laat je het Beertje doen.

Mama Beertje wil graag ...of Mama Beertje vind dit of dat niet zo leuk. Je ging naar een school voor speciaal onderwijs en op school ontwikkelde je als een echte clown. Je kreeg ook al snel de bijnaam kruimeltje.

Je was ons zorgen kindje. Een ongeluk zit in een klein hoekje maar jij trok ze op de een of ander manier altijd aan. Of een been of een arm in het gips maar klagen of jammeren stond niet in jouw woordenboek. Zo kon het gebeuren dat jij op 9 jarige leeftijd een blinde darm ontsteking kreeg en pas op het laatste moment echt begon te huilen. Ze waren nog maar net op tijd om het zieke stukje darm uit je lijf te halen, het klapte in de

handen van de chirurg.

Maar ondanks je Autisme en vaak pech deed je het zo goed. Je bent een echte tijger eentje die niet opgeeft. Als jij iets wil zal je alles op alles zetten om jouw plan te laten lukken. Je bent inmiddels schoolverlater. Je loopt stage bij de gemeentelijke plantsoenen dienst. Later je eigen hoveniers bedrijfje hebben is je grote droom. Verder doe je veel spelletjes op de spel computer en wil je vlogger worden. Op je kamer staat een pc met 2 schermen. En beertje. Ach Beertje zit nu gezellig op je nachtkastje die heb je niet echt meer nodig.

Woensdag 13 april 2016.

Je loopt op maandags en dinsdags stage, op woensdag ga je naar school, op donderdag loop je weer stage en op vrijdag geef je samen met meester Stefan les in tuinbouw op school.

Het was gisteren dinsdag 12 april, dat je me belde in de pauze dat je een spier verrekt had of ik je pijnstillers wou komen brengen. Je klaagt tegen me dat je niet naar huis mag van je stage begeleider maar dat je verrekt van de pijn. Ik zucht even, Natuurlijk doet dat zeer, ik vraag waar je bent en dat ik eraan kom.

Het is nu net 13.00 uur en je komt uit school met hevige pijn in je rug en achter je schouderblad in je flank doet het inmiddels ook zeer. Je vloekt dat het zeer doet en je zegt chagrijnig, dat je morgen op deze manier toch geen stage kan lopen. Ik kijk je aan en zeg neem nu eerst maar eens even 2 paracetamol en doe het maar eens rustig aan, en ga dadelijk anders maar eens lekker onder een warme douche of misschien beter lekker in bad, warmte is goed voor zere spieren zeg ik nog. Je gromt iets onverstaanbaars terug, ik haal mijn schouders op en denk, ach pubers. Om 15.00 uur moet je naar de fysiotherapie. We gaan eens kijken of je daardoor wat verlichting van je pijn kan krijgen. Maar je

komt daar weg met nog meer pijn, nu is napijn normaal maar zelfs ik frons mijn wenkbrauwen nu even, en ik vraag me stiekem af stel je ,je nu aan, of doet het echt zo'n pijn. Ik twijfel zo aan de hele situatie dat ik voor de zekerheid even terug bel naar de fysiotherapeut, deze verzekerd mij dat het echt heel erg zeer kan doen en zegt neem nog maar een paracetamol adviseert hij .

Het is inmiddels avond we zijn klaar met eten. Tijdens het eten maak ik nog ruzie met je omdat je weer zo weinig eet. Ik zie dat je wat bent afgevallen. Dat komt omdat ik nu hele dagen werk zeg je, en Bart valt je bij, ja mam dat had ik ook toen ik ging werken toen viel ik ook een paar kilo af. Ik ga hier verder niet op in twee pubers tegen spreken is iets te veel van het goede. De vaatwasser staat aan, en ik wil wat te drinken in gaan schenken. Je hangt een beetje naast me aan het aanrecht, Je krijgt een niesbui de tranen lopen over je wangen en je zakt zo naast me in elkaar. Ik schrik van je, en pak je voorzichtig op maar je schreeuwt het uit van de pijn. Ik kijk je in je in je ogen aan, jou ogen kunnen niets voor mij verborgen houden ik kan zien dat je echt veel pijn hebt. Als jij heel veel pijn hebt komt er een soort van grijze gloed over jouw blauwe ogen heen, dit was nu ook het geval. Dit is geen aanstellerij dit is geen overdreven aandacht vragen. Ik zeg je dat ik meteen de huisarts ga bellen, we gaan zo niet de nacht in. Ik bel de Huisartsenpost en we kunnen er op 21.10 terecht. Papa heeft late dienst dus ik pak de scooter uit de schuur en zeg tegen Danielle dat we er zo weer zijn. Tijdens het

rijden zeg ik je dat ik hoop dat ze een goede verklaring hebben voor je pijn. Ik ben er nog steeds van overtuigd dat het een spieren kwestie is. En ik zeg je , dat ik hoop dat ze wat aan de pijn kunnen doen. Je piept dat je dat ook hoopt. Elke hobbel doet je zeer, en bij elke hobbel kruip je dichtert tegen me aan, en je fluistert , het doet zeer mama, het doet echt heel zeer. De huisarts doet een lichamelijk onderzoek bij je. En ze komt tot de conclusie dat er onderin je linkerlong geen ademgeruis te horen is. Ik weet even niet wat ik moet denken, we kijken elkaar geschrokken aan. De huisarts merkt het meteen op en springt er meteen op in. Ze verteld dat het hoogst waarschijnlijk niets ernstigs is, misschien een kleine klaplong, die kun je al krijgen door iets zwaars verkeerd op te tillen, en gaat ze verder je loopt er al een week of 3 mee dus geen paniek, wel wil ze voor de zekerheid er een foto van laten maken. De huisarts belt met het ziekenhuis, en ze zegt ons dat we er meteen terecht kunnen.

Als we buiten zijn zeg ik tegen je, dat jij Danielle even moet bellen en het even snel moet gaan uitleggen dat we nog een foto moeten gaan maken. Dat het dus nog wel even duurt voordat we weer thuis zijn. We stappen weer op de scooter en we rijden naar Uden. Het zelfde tafereel speelt zich af, elke hobbel en bobbel doet zeer, en elke keer kruip

je verder tegen me aan. Het doet zeer mama zeg je zacht. Ondertussen bedenk ik me dat het weinig zin heeft om eerst bij mensen aan te bellen wie er eventueel kan rijden, tegen die tijd ben ik er zelf ook al. Pap bellen heeft ook al weinig zin het is 21.30 en papa is om 22.00 uur klaar, dan moet hij uit Tilburg komen. Nee, ik schud mijn hoofd ik rijd er zelf net zo snel heen en ik bel papa wel even als ik in het ziekenhuis ben.

In het ziekenhuis meld ik je aan. In de wachtkamer zie op de klok dat het 22.00 uur is dus bel ik eerst papa. Papa zegt dat hij meteen naar het ziekenhuis rijdt. Als papa er aan komt, zijn de longfoto's net gemaakt, we wachten op de uitslag. De uitslag komt rond middernacht. Ze hebben vocht in je longen gezien. Ze weten niet waar dat vocht weg komt. Is het nog van de longontsteking die je kortgeleden hebt gehad, ben je misschien toch niet goed genoeg genezen. Het zou een verklaring kunnen zijn voor het vocht. Ze willen je opnemen zodat je morgen vroeg meteen door de scan kan. Ze willen een CT scan van je longen gaan maken om te kunnen zien om hoeveel vocht het gaat en waar het precies zit. Ik zeg tegen papa dat hij maar vast naar huis moet gaan naar Danielle en Bart, ik kom

straks wel op mijn scooter naar huis. Ik geef pap een zoen(hij fluistert nog in mijn oren niet te druk maken hoor het komt allemaal goed) en dan gaat hij naar huis. De opname zelf duurt lang, het is al 02.00 als ze je komen halen. Omdat je een licht verstandelijke beperking hebt met PDD-NOS en ADHD, mag je naar de kinderafdeling. Eerst ben je er een beetje boos om, je gromt dat je geen baby bent. Ik leg je uit dat het daar niet mee te maken heeft maar op de kinderafdeling hebben ze nu eenmaal net even wat meer tijd voor je en als je iets niet helemaal snapt willen ze het je zonder problemen 100 keer uitleggen en op de kinderafdeling weten de dokters hoe ze in Jip en Janneke taal moeten praten, Gelukkig kan er weer een lachje af. Ik geef je een grote knuffel en een grote zoen welterusten love you tot morgen schatje. Ik draai me nog snel even om en zeg, wel slapen hoor je bent nu al lang zat opgebleven, je grinnikt even en zegt komt goed mam. Ik geef je nog een hand kus en loop naar mijn scooter.

Het is inmiddels bitterkoud geworden buiten, het is bij het vriespunt en ik heb geen handschoenen bij me brr ik kruip nog iets verder in mijn jas ik trek de mouwen een beetje over mijn handen omdat ik geen

handschoenen bij me had. Als ik thuis kom ben ik door en door koud, mijn handen zijn helemaal blauw en rood van de kou. Als ik binnen komt ligt papa nog op de bank en de hond er naast. Pap staat meteen op als ik binnen kom, wil je nog wat drinken of gaan we meteen naar bed. Ik kijk op de klok het is bijna 03.00 uur, nee we gaan meteen liggen morgen wil ik weer op tijd in het ziekenhuis zijn. Ik trek mijn nachthemd aan en kruip onder mijn dekbed. Draai op mijn zij. Ik kan niet slapen. Dus draai ik op mijn andere zij. Ik heb het nog steeds zo ontzettend koud ik kan niet meer warm worden. Ik ga zachtjes mijn bed uit, ik wil papa niet wakker maken die slaapt gelukkig wel. Hij moet tenslotte morgen ook weer naar zijn werk. Ik ga mijn bed uit om een fleece deken uit de kast te pakken. Wouter zijn kamer deur staat open, ik loop nog even naar binnen, een traan rolt over mijn wangen, ik schud mijn hoofd heen en weer, kom op zeg ga je nu even geen gekke dingen verbeelden, ik zeg hard op tegen mezelf . Je bent moe en er is heus niks gek. Morgen of overmorgen is hij gewoon weer thuis. Ik ga weer naar mijn bed en trek de fleece deken samen met het dekbed over me heen. Echt slapen lukt me niet, ik dut wel een paar keer in maar schrik elke keer wel weer wakker

Donderdag 14 April 2016

Om 05.30 ben ik er klaar mee, ik slaap toch niet dan er maar uit. Ik pak snel een grote beker met sterke koffie en ik geef de hond ook snel te eten, want die staat om me heen te springen leuk ! jij bent ook al wakker, als Nina haar bak leeg heeft laat ik haar snel even uit en als ik terug kom giet ik nog snel even kop koffie achterover. Iedereen slaapt nog, ik leg snel een briefje bij de pc neer dat ik naar het ziekenhuis ben en dat de hond eten heeft gehad en uit is geweest. En dat ik niet weet hoe laat of het wordt . Ik bel wel, love you schrijf ik er nog snel bij.

Het is 07.00 uur als ik in het ziekenhuis bij je kom. Je zegt dat je heel slecht hebt geslapen en dat je nog steeds veel pijn hebt. Ik geef je snel een knuffel, lieverd gelukkig mag je al om 09.00 uur door de CT Scan heen en dan zullen ze je vast snel van je pijn af helpen, en dan slaap je vast vannacht een heel stuk beter. Je schuift naar de kant van het bed en je klopt naast je op de lege plek, hier kom lekker naast me liggen ruimte zat mam.

Om 08.30 komen ze je al halen voor de scan , je vind het allemaal wel heel erg spannend , maar je laat het allemaal gelaten over je heen komen. Wat

ben ik trots op je hoe je het doet. Al deze prikkels triggeren jou Auti brein enorm. Maar je doet het super , mijn kanjer mijn super man. Om ongeveer 09.30 zijn we weer op de afdeling. Je vraagt me wat ik denk dat het ergste is wat de dokter straks kan gaan zeggen. En, zeg je er snel achter aan, ik hoop dat ik straks gewoon mee naar huis mag. Ik ben er nog steeds van overtuigd dat het iets met spieren is en het vocht een overblijfsel is van een longontsteking die je kort geleden hebt gehad. Ik geef je een kus kom naast je op bed zitten, kroel door je haar. En ik begin je te vertellen wat ik denk, *Ik denk dat je een draintje krijgt om het vocht uit je longen te kunnen halen en ik denk dat je ook een penicilline kuur gaat krijgen misschien via een infuus, misschien via pillen. ik vrees dat jij vandaag ook nog niet mee naar huis kan zeg ik je. Ik denk dat je een paar daagjes moet blijven tot het vocht weg is, hoeveel daagje ,dat is weet ik niet maar ik denk dat je zaterdag misschien zondag wel weer naar huis mag.* Je kijkt me beteuterd aan, maar ik wil hier niet blijven zeg je. Nee dat snap ik, maar ik blijf zo veel mogelijk bij je hoor. Zal ik eens zeggen wat ik denk mam, ik kijk je aan ja vertel is. *Ik denk dat het misschien wel Kanker is, je bent even stil.* Ik schrik van je opmerking, Doe alsjeblieft niet zo idioot zeg.

Een ander meisje uit mijn klas heeft het ook, Kanker.

Ja zeg dat zou wel heel toevallig zijn he, 2 kinderen in het zelfde jaar uit dezelfde klas. Wouter je hebt op internet gezocht wat het kan zijn, als je op internet naar een verkoudheid gaat zoeken dan is dat misschien ook wel kanker. Nee mannetje dat weiger ik te geloven. Je haalt je schouders op, ik hoop dat je gelijk hebt mam.

Maar laten we het nu eerst maar eens afwachten mannetje, misschien valt het wel allemaal mee, en krijg je een kuur met pilletjes en mag je gewoon lekker mee naar huis dat kan natuurlijk ook.

Gelukkig daar was heel even die twinkelt in je ogen misschien wel hé mam zeg je, en je geef me een knuffel.

We wachten op de uitslag van de scan , wachten duurt altijd lang , Jij doet een spelletje op je mobiel en je Appt met een vriendje. Ik lig naast je op facebook te lezen.

Niet dat het me interesseert, de letters schieten aan me voorbij maar ik weet niet eens wat ik lees. Maar het lijdt af van het wachten, af en toe vallen we samen bijna in slaap dan maak je weer een grapje en moeten we even lachen. maar dat wachten dat duurt lang. Minuten lijken uren te.

Het is even na 11 uur als de dokter binnen komt, jij staat meteen klaar met een grapje, ik sta toch wel goed op de foto hè

Maar de dokter kijkt serieus, er kan nog geen glimlachje af. Hij kijkt eerst naar jou en dan kijkt hij mij strak aan mijn maag krimp ineen. Dan zegt hij zacht Het ziet er niet goed uit, ik heb geen goed nieuws. Onze ogen zoeken elkaar. Angst lees ik in je ogen en jij in de mijne. Er valt heel even een pijnlijke stilte. Jij zit inmiddels rechtop op bed en ik zit op het bankje tegenover je, de dokter en de inmiddels binnen gekomen verpleegster, zitten links van jou op hun stoel. Het bevalt me allerminst een dokter en een verpleegkundige die samen binnen komen en een dokter die slecht nieuws heeft. De dokter begint te vertellen dat hij nog niet precies weet wat voor vocht het is en hij weet ook nog niet hoeveel. Weer zoeken onze ogen elkaar, jou ogen geven inmiddels vuur. Maar verteld de dokter verder. Ik heb nog iets gezien, ik heb een tumor gezien een tumor die de naam lymfeklierkanker heeft

Ik kijk je aan paniek in jou en in mijn ogen.

Ik heb het gevoel dat ik flauwval. Een gevoel van een harde klap tegen alle twee mijn oren. Alles leek in eens in slow motion te gaan. En tegelijk het gevoel

dat alle vaste grond onder mijn voeten is verdwenen. drijfzand en we zakten met een rotvaart naar beneden. Intussen ratelt de dokter ratelt verder. Ik hoor hem maar ik versta hem niet meer. Ik kijk alleen maar recht in jou ogen en jij in de mijne. Paniek is het enige wat ik zie. Mijn hersens willen razend snel maar iemand heeft er een betonblok voor gezet. Ik kan niet denken niet horen. Alleen maar paniek, Er hangt een mega grote dikke mistbank in mijn hersenen.

Verdoofd, paniek en dat in het kwadraat. Ik heb het gevoel of alle bloed uit mijn gezicht is weggetrokken. Je kijkt me inmiddels verwilderd aan, en je bent zo bang zo ontzettend bang.

Ondertussen hoor de arts nog steeds door praten. Boos kijk ik opzij. Dan bedenk ik me kan die man zijn mond niet even dichthouden. Ik kijk de dokter aan ik kan alleen maar roepen stop ..stop.. STOP. Ik trek me op aan je bed. Mijn eigen benen willen me niet dragen. Dan laat ik me naast je neervallen. Ik pak je vast. Eerst mijn kindje bijt ik de dokter toe eerst naar mijn kindje gil ik inmiddels bijna. Het kan me niets meer schelen of ze me op de gang kunnen horen. Ik trek je dicht tegen me aan en ik wieg je als een baby in mijn armen heen en weer. We proberen houvast bij elkaar te zoeken maar het

lukt niet onze wereld is in gestort als een kaartenhuis in elkaar gedonderd. Ik zeg zacht nee dit is niet waar, nee niet waar, nee niet waar, niet mijn kindje nee! Nee! Neeeeeeee! roep ik inmiddels. Ik wil proberen na te denken. Maar mijn hersenen hebben duidelijk even pauze genomen ze weigeren elke vorm van dienst. Compleet in shock ben ik nog. Jij bent de eerste die zich hersteld. Jij bent de eerste die een vraag kan stellen. Het eerste wat je vraagt is. Ik ga toch niet dood hè ? Dan vraag je, kan ik weer beter worden? En dan ineens zak je in elkaar je huilt, je brult, je roept en gilt nee ! nee! Mama ! ik ben zo bang ik pak je stevig beet en druk je tegen me aan. En ik wieg je zachtjes heen en weer.

Het lukt me langzaam om wat vragen te stellen. Ik kijk de dokter aan en vraag . Wat is de verwachting?

Waarop de dokter zegt de overlevings kansen zijn groot, en gaat de dokter verder. We zijn er heel erg op tijd bij, dat het in je voordeel is dat je jong en sterk bent. Ik probeer verder na te denken maar het lijkt wel dikke vette mist in mijn kop. Dan denk ik aan Tonny, papa zeg ik tegen je, ik moet het hem ook vertellen. Ik weet niet hoe, ik kan niet meer uit mijn

woorden komen. En als ik de stem van papa hoor kan ik alleen maar huilen. Ik heb heel wat overtuiging kracht nodig om de verpleegkundige zover te krijgen dat ze papa gaat bellen. Ze verteld papa dat hij moet komen. Papa zegt dat hij dadelijk naar zijn werk moet dat hij eigenlijk geen tijd heeft. De verpleegkundige kan papa overtuigen dat hij zijn baas maar even moet bellen dat hij vandaag maar even vrij moet vragen en dat hij naar het ziekenhuis moet komen. Hij snapt het en zegt er meteen aan te komen. Ik krijg een App van Danielle of ze ook mee moet komen. Alleen, Ja typ ik terug. Dan zijn we alleen. Jij en ik lopen gearmd over de gang, heen en weer terug en weer heen en weer terug door de lange gang. Verplegend personeel kijkt ons aan en vraagt of we iets willen drinken, we schudden alleen ons hoofd, praten lukt niet alsof iemand een schep zand in onze kelen heeft gegooid . Dan zien we papa en Danielle aan komen. Ze proberen antwoorden te vinden in onze ogen maar dat wil duidelijk niet lukken. Jij weet wat er is zegt pap min of meer vragend aan mij. Ik kan alleen knikken , praten lukt me nog steeds niet, ik ben al blij dat ik niet door m'n benen zak. Dan komt Danielle voor ons staan. Bang vraagt ze. Mama het is toch niet wat pap en ik denken hè ? Er loopt een traan over mijn wangen.

Ik kan alleen maar ja knikken praten lukt niet. Gelukkig komen de dokter en de verpleegkundige er meteen aan als ze zien dat papa en Danielle er zijn.

Papa en Danielle worden bijgepraat, en ze zijn nu ook op de hoogte. We houden elkaar een momentje vast dan kijk ik papa aan. Opa en Oma moeten gebeld worden. Ik kan het niet. Ik kom niet uit mijn woorden. Kom maar zegt papa en hij pakt de telefoon al uit mijn handen, ik bel wel. Ik hoor papa weinig subtiel op de gang tegen Opa zeggen wat er aan de hand is. Ja, ik realiseer me heel goed dat je dit soort nieuws ook niet op een andere manier kan vertellen. Meteen daarna wordt ook de school van Wouter op de hoogte gebracht. Ook hier is de schok groot. In Januari was er ook al een meisje die werd ziek gemeld omdat ze Kanker bleek te hebben. 2 Kinderen in 1 schooljaar is wel wel erg veel. Dat gaat ze op school ook niet in de koude kleren zitten. ik ken de directrice erg goed en samen hebben we zitten janken aan de telefoon. Jij belt met Janny de moeder van jou vriendin Sabine om het slechte nieuws te vertellen.

Dan komt de dokter terug om te vertellen dat je vanmiddag al naar Nijmegen gaat. Naar het Radboud daar zijn ze gespecialiseerd. Jij mag kiezen met een Taxi, ambulance of bij pap in de auto . Bij pap zeg je meteen, zonder er over na te hoeven denken.

Omdat mijn scooter hier nog bij het ziekenhuis staat. Moet ik deze nog naar huis brengen. Danielle zegt dat ze met me meegaat. Als ik bij de lift van het ziekenhuis sta schop ik zo hard tegen de muur dat mijn voet er zeer van doet. Mijn lijf staat strak van de emoties. Thuis moet ik spullen voor je in pakken en dan zouden wij met de trein naar Nijmegen komen. Onderweg bel ik de baas van Bart op dat ze Bart naar huis moet sturen ik vertel haar in een paar woorden wat er is gebeurd. Ze mag van mij niks tegen Bart zeggen ik wil het hem zelf vertellen. Ze zou Bart meteen naar huis sturen, en ze wenst ons alle sterkte toe. Als Danielle en ik thuis komen, schop ik bijna de muur tussen de keuken en de woonkamer eruit . kijk uit! roep Danielle, mijn verdriet en frustratie zoeken een uitweg, dan komt Bart ook de poort binnen. Hij roept me vanuit de schuur toe. Mama wat is er aan de hand ? Ik zeg tegen hem dat hij eerst maar eens

even binnen moet komen . Ik zet Bart binnen op een stoel en geef hem een glas drinken in zijn handen ondertussen blijft Bart maar roepen zeg nou eens wat er is. Zijn ogen spugen vuur. En ik ben ondertussen naar woorden aan het zoeken. Tenslotte weet ik te zeggen, Bart je broertje is heel erg ziek. Bart kijkt me met inmiddels twee grote bange donkerbruine ogen aan. Hoe ziek vraag hij zachtjes. Ik kan nauwelijks wat uitbrengen het lijkt of er opnieuw zand in mijn keel is gestopt en op mijn keel word weer dicht geknepen. Een traan rolt over mijn wang en ik schud mijn hoofd heen en weer. Ik kan er uit krijgen dat je nu onderweg bent naar Nijmegen .Bart snapt het meteen omdat de moeder van een maat van hem ook kanker heeft en deze word ook in Nijmegen behandeld dat weet je.... Bart staat op en met z'n drieën staat we te huilen. Ik tril over heel mijn lijf. Dan gaat mijn mobiel. Papa belt dat Opa en Oma onderweg zijn naar mij en dat we samen met Opa en Oma naar Nijmegen kunnen rijden. Ik ga intussen snel een tas met spullen voor je inpakken.

Hoe lang gaat dit duren hoeveel moet ik mee nemen. Ik loop naar de kleding kast en ik pak gewoon wat T-shirts wat trainings broeken, pyjama's wil je niet aan, ondergoed en sokken toilet spullen pak ik ook en de lader van je telefoon. Ik ga op je bed zitten. Je beertje die nog altijd netjes op je nachtkastje zit. Kijkt me aan.

Dat beertje wat je leven lang al zo belangrijk voor je is (*wouter is autistisch en dat Beertje wat Beertje heet. Kon dingen vragen die wouter moeilijk vond b.v. Mama Beertje wil je wat vragen Beertje is een beetje bang voor de tandarts ... en ga zo maar verder. Nee Wouter had geleerd nu de dingen zelf te zeggen of te vragen al was het vaak via mij. Beertje*

had hij niet echt meer nodig. Maar nu, ik ging op mijn gevoel af Beertje zal hij nu wel weer nodig hebben.

Beertje neem ik ook mee niet in de tas ik hou het vast als of het mij nu troost. Als ik klaar ben met inpakken rijd de auto van Opa en Oma de parkeerplaats op. Als ze uitstappen en we elkaar vast kunnen houden huilen we. Waarom vraag ik ontredderd aan mijn ouders, die kunnen hier natuurlijk ook geen antwoord op geven.

Mijn moeder zegt nog ontredderd omdat het leven niet eerlijk is lieverd. Als we binnen zijn drinken even wat samen om een beetje tot rust te komen en dan stappen we in de auto naar Nijmegen.

In het Radboud ziekenhuis. Onderweg naar jou zucht ik. Wat een onwijs groot ziekenhuis ik leer hier de weg vast nooit kennen. Op de afdeling kinderoncologie lig je al op een bed, en zijn ze al bezig met het prikken van een infuus, alles gaat zo verschrikkelijk snel.

Ik kijk je aan ik zoek je ogen ,je bent weer redelijk rustig zie ik, veel rustiger als ik. Ik kook, ik kook over ik draai op adrenaline. Jij maakt al weer grapjes wat ben je toch een kanjer dit is onder

andere waarom ik zo van je hou. Jij bent ziek ik zou jou moeten opbeuren maar je helpt mij. Jij kleine grote man wat ben ik trots op je wat hou ik van je. Je hebt net te horen gekregen dat je kanker hebt en je ligt hier op bed iedereen op te vrolijken. Maar als je ziet dat ik Beertje onder mijn jas vandaan haal wordt je even stil en rolt er een traan over je wang. Dank je mam. Je pakt Beertje aan en je legt hem zachtjes naast je neer in je bed.

De oncoloog komt binnen hij wil een beetje van het vocht uit je longen halen en een klein stukje van de tumor afhalen om te kijken om welke vorm van Lymfeklier kanker het gaat. Maar het is vandaag druk op de OK en het is al aan de late kant. Morgen vroeg ga jij als eerst naar de OK zegt hij en hij geeft je een aai over je bol. Als de dokter weg loopt ,roept over zijn schouder naar je toe , het komt vast goed hoor man we gaan hier goed voor je zorgen. Dan gaan Opa en Oma weer naar Nieuwegein en papa, Bart, Danielle naar huis eten en naar de hond. Papa moet morgen weer werken. Ik ben tot een uur of 21.00 bij je gebleven. We spreken af dat ik morgen na de operatie bij je blijf slapen. maar dat ik ook nog van alles thuis moet gaan regelen nu. Je snapt het heel goed maar toch

moet je huilen. Je wil niet alleen blijven je bent bang en ik begrijp je zo ontzettend goed. Ik ga even voorzichtig naast je liggen. Mijn hart breekt als ik je zo zie. Dan steekt ineens Richard samen met Janny en Sabine hun hoofd om de deur en ik zie een heel klein lichtje in je ogen als je Sabine ziet. Ik geef je een knuffel en zeg dat ik morgen op tijd bij je ben. Richard zegt nog dat ik straks ook met hen terug mag rijden. Maar ik ben liever even alleen nu. Huilend loop ik naar de trein.

Thuis wachten Danielle, Bart en Papa op me. Papa houd me vast ,stevig vast, ik wil hem nooit meer loslaten. Zeg me dat het goed komt fluister ik in zijn oor, Ik ben zo bang.

Hij geeft me een aai over mijn bol en een zoen. Natuurlijk komt het goed ons mannetje is een vechter zegt hij.

Ik ga aan de gang ik ruim op en ik kook nog snel een maaltijd voor de volgende dag en daarna gaan we naar bed. Ik kijk naar het plafond. Dit kan niet waar zijn denk ik , dit is een nachtmerrie en laat me alsjeblieft snel wakker worden. Na al een slechte nacht gehad te hebben is deze nacht niet veel beter.

Vrijdag 15 April 2016

Ik kijk om 04.30 op de wekker, hm ik heb in ieder geval wat geslapen, het waren maar 2 uurtjes maar het waren er tenminste 2. Danielle is ook al wakker. We wassen ons en kleden ons aan, we gaan samen naar beneden. We drinken koffie we geven Nina eten, en Danielle laat haar snel nog even uit.

We zouden met de trein naar Nijmegen gaan maar papa is inmiddels ook wakker geworden en hij brengt ons naar Nijmegen.

Het is 09.00 uur als we bij je zijn, jij zegt ook redelijk geslapen hebt. Ik kijk je in je ogen aan, en zeg , *je hebt pijn hè schat*, Je kijkt me met je grote blauwe ogen aan en je knikt, veel pijn mam zeg je er zachtjes achter aan. Ik hoop dat je snel naar de O.K kan lieverd. Ik hoop zo dat ze snel iets kunnen gaan doen aan de pijn. Er komt een verpleegster binnen, ze geeft je 2 paracetamol en een pilletje waar je wat moe van wordt. En ze gaan je klaar maken voor de O.K. als de verpleegkundige weg is zie ik je ogen nat worden. Ik ben zo bang mama fluister je. Ik kruip snel even bij je kroel door je haren ik ga met je mee vent ik ga met je mee. Je hoeft dit niet alleen te doen zeg ik dapper maar die knoop zit weer in mijn